

ATSAKYMAS IŠPILDYTI ATGAILĄ

/ 64 /

Atgailos sakramente įvyksta tiesioginis su Dievu susitaikymas: išpažįstamos nuodėmės, už jas gailinasi, nusistatoma teisytis. Kvie tokių taisymosi veiksmų priklauso ir kunigo užduotos atgailos atlikimas. Seniau dėl to niekas nei klausimo nekeldavo: užduota, reikia išpildyti. Mūsų laikų žmonės savo pesitaisymą suvedė į kunigo išrišimą, o ne į tikrą savo gyvenimo pakeitimą. Dėl to jie nelabai būtinu dalyku laiko užduotod išpažintyje atgailos išpildymą. Kaip į tai žiūrėti?

XXXXXXXXXXXX

Iš atgailos išsisukinėjama įvairiai. Vieni nenori, kad būtų didelės atgailos, nors jų nuodėmės būtų ir nemažos. Tokie tuojau pareiškia, kad atgailos negalės išpildyti. Nors dabar retai koks nuodėmklausis užduoda, sakysime, apėiti kryžiaus kelius, bet nei nemėgink kam jų pasiūlyti. Puočiau gausi atsakymą: "Stacijų apėiti aš negalėsiu. Kaip dabar aš jas einu? Visi matys, kad esu koks tai didelis nusėdėjėlis. Geriau jau duok man kokius poterius sukalbėti..." Ką darys kunigėlis, duoda jam poterius sukalbėti. Tas, atsiklaupęs ant vieno kelio atbarškina kelis poterius ir skaitosi su Dievu "atsikvito vojęs". O ar iš tiesų negali toks atlikti kunigo norimos atgailos? Pilniausiai. Pirmausia, niekas bažnyčioje nepesidyvys, kad tikintysis eina kryžiaus kelius: kas čia keisto? Nebūtinai jie turi būti užduoti už sunkias nuodėmes. Dėl to kam taip gelvoti? Riešingai. Veigu jau kalbėti apie atgailą, tai toks truputį su sarmeta apėjimas kryžiaus kelių ir bus geresnė atgaila, negu už ant vieno kelio

penkių poterių sukalbėjimas. O šiaip, jeigu nėra jokios aukos, tai kokia čia atgaila? Jeigu bijai, pagaliau, didelės atgailos, nedaryk didelių nuodėmių. Tam atgaila ir duodama, kad atbaidytų nuo jų. O kiti vertus, kokis čia gėda atgailoti? Juk visi nusideda ir visi turi atgailoti, jeigu nori gauti nuodėmių atleidimą... O koks iš karto parodo nenorą atgailoti. Fiessa, kai kurie kunigeliai, pateikauja tokiems penitentams, išsinįslins visokių šių čia manierų: liepia pačiam pasirinkti atgailą, arba leidžia pasirinkti ir spėjama pasirinkimą sprobuoti, arba už didelės nuodėmės duoda juokingai mažas atgailas manydami tuo sugraudinsią uždėtėjusius nusidėjėlius "Dievo gerumu", kuris nevykusiai per juos neve Dievo parodomas ir pan. O tuo tarpu moralinė jiems siūkiui įsako už mažas nuodėmes duoti mažas atgailas, už dideles - dideles: jokio čia mandravojimo.

Žinoma, nereikia čia ir kraštutinamų: kokių keistų įėjimų, kurie tikrai žmones gali gėdinti, prieš kitus žeminti, kaip sakysime, anksčiau buvo praktikuojamas "gulėjimas kryžiumi". Turėjo stėti į vidurį bažnyčios ir atsigulti kniūbsčius ištiestomis į šonus rankomis. Bet ir čia tokia atgaila gal būtų neįprasta mūsų laikais, kada niekas taip nebedaro, o anais laikais, kada daugelis taip darydavo, nebuvo nieko nepaprasto. Juk ir dabar už tam tikrus nusikaltimus yra atitinkamos bausmės ir niekas dėl to nesistebi: nusipelnei, tai ir kentėk. Nenorejai to, kareikėjo ir nedaryti tokio "grieko".

XXXXXXXXXXXX

Atiti prie klausyklos lengelio nenurzga, bet paskui nori kaip nors iš atgailos išsisukti. an pasėjojo ž. Alvarijoj vienas vyrukas davė moterėlei rublį ir parašė jos už jį atlikti atgailą: apeiti stacijas. Suprantama,

galėjo jis nemokėti jų eiti, bet tai jo nepateisina. Galima išmokti, kai reikia. Ir būtina! reikia išmokti, nes tai eilinė tikinčiųjų praktika. Jau vien neišmokimas turėtų būti nubaus-
tas uždavimu jas speiti ir taip išmokti. Kai kas taip ir daro nežiūrėdami sarmatos, savo dvasinio gero. Vėl pasakojo, kad Sedoje vienas vyrukas stacijas ppraėjo ne iš to galo. Ir jis visai nesumašo ir neužsigavo, ir "nesudegė iš gėdos"; kaip sakoma, kai viena moterėlė priėjo ir pasiūkino jam, kad reikia jas pradėti nuo kito šono. Jis ramiausiai nuėjo ten, kur reikia ir apėjo stacijas kaip žmogus. O! tai ir yra atgaila. Ir niekas dėl to nesidvyjo, bet priešingai pagerbė tą jaunuolį, kad jis net tokiomis aplinkybėmis uždutąją atgailą atliko. Tai tikra, nuoširdi, beatodairiška atgaila. Visi taip turėtų daryti.

Labai dažnai pasitaiko, kad žmonės nemoka net rokančiaus kalbėti ir dėl to atsisako išpildyti atgailą užnot save dėl to pasiraginę išmokti tą maldą. Pagalien, dėl kapryzų kitą kartą nebežinau nei ką uždauti. Stacijų eiti nemoka, rokančiaus kalbėti nemoka, maldaknygės ką nors paskaityti neatsineša / užmiršta net išpažinties eidami/, naštyti ką nors nenori, pasniakauti atsisako - tai ką jiems begali uždauti? Nieko. O iš tiesų ne taip turėtų būti. Kunigo nuodanklausio žodis šventas dalykas; pasakė - tylėk, nemoki - išmok, bet nekalbėk priešais. Visi tie dalykai, kokių dabar kunigai išpažintyje reikalauja iš penitentų pilniausiai įvykdomi be didelių pastangų. "Ei-
kie tik gero supratimo ir noro.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Der vienas atsisakymo nuo uždutos atgailos forma yra jos neišpildymas. "Abi dažnai pasitaiko, kad žmonės sakosi atgailos dėl to neišpildę, kad ją užmiršę. Kaip galima čia užmiršti? „eikia atydžiai klausytis ir

neužairšti. Reikia ją tuojau atlikti ir neužmiršti. O jeigu tingi, atidedi, tai ko stebėtis, kad ji išslysta iš galvos. Dėl to pats ir kaltas.

Taigi, nieko kunigui nesakykite, kai jis mums užduoda atgailą, neprašykite jo palengvinimo, nes ji ir taip jau lengva. Stenkitės ją pildyti taip, kaip reikia pildyti pačiam Dievui jos iš mūsų poreikalavus. Argi kokis nors, kad ir sunaivusias mūsų požiūriu atgailą, atsverė mūsų nuodėmių blogybę? Niekada. Reikia apie tai pagalvoti. Sunku, oi sunku mums "bus "Suvesti galą su galu" Diego teisme, jeigu net tokio menkniekio negalime atlikti. Tad kol galimas sau tą dalyką pasilengvinti čia žemi-je, stenkitės. Amen.

1968.4.4